איך הקויוט גנב אש

סיפר מט אבנס

ציורים ג'וסטין וינסלו

לפני שנים רבות העולם היה חמים. הקיץ והסתיו היו העונות היחידות, ואף פעם לא היה קר.
הקויוט נהנה תמיד ממזג האוויר הזה, אבל הופתע מאוד יום אחד כשהרגיש שהדבר משתנה. כשהימים עברו נעשה בעולם כל פעם קריר יותר. הלילות נעשו קרים והחיות התכרבלו הפרוות שלהן כדי לשמור על החום. החיות לא דאגו ולא פחדו מהחורף, אך האדם פחד ממנו. לא הייתה לו פרווה כדי להתגונן בפני קור.

הקויוט ידע שלאדם יהיה קר בימי החורף. הוא ידע שאנשים רבים מהכפר של בני-אדם עלולים למות מקור. לכן הוא החליט לעזור לאדם. הוא ידע על שלושה יצורי אש שחיו רחוק משם, בהרים. הם חטפו חתיכת שמש ושמרו עליה היטב. אילו הקויוט יכול היה לקבל רק קצת מזה, האדם היה יכול לחמם את אוהל שלו עם חתיכת השמש בימי החורף הארוכים.

לכן הקויוט החליט להביא אש לאדם. הוא הלך מרחק רב עד שהגיע להר של יצורי האש. כשעלה לפסגה וראה את המחנה שלהם, זחל דרך שיחים.

יצורי האש שמעו שמישהו מתקרב. הם קפצו על רגליהם והביטו על השיחים בעיניהם האדומות, הזוהרות.
"מה זה? מה שמעתי?" לחש אחד. "גנב בא לגנוב לנו את האש היקרה שלנו!" קרא שני. אבל השלישי הביט מיותר קרוב ואמר "זה רק קויוט עלוב."

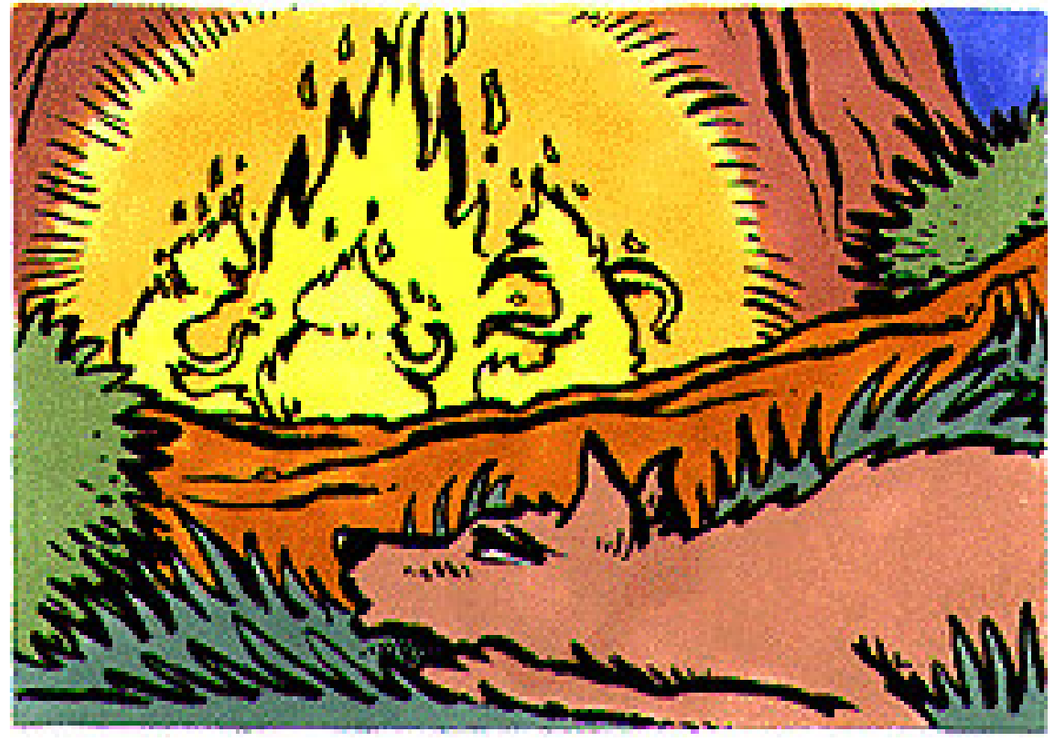

הם התיישבו שוב ולא שמו יותר לב על הקויוט. והוא ישב במשך כל היום בשקט על הדשא וצפה במעשיהם. הוא ראה שהם מוסיפים אצטרובלים ועשב יבש לאש. הוא ראה שהם מכבים את כל הגחלים שנופלים מחוץ למדורה. הוא גם ראה איך הם עומדים לפי התור בשמירה על האוצר שלהם.

הקויוט שם לב שתמיד יצור אש אחד עמד בשמירה. רק בשעות מוקדמות של הבוקר, לפני הזריחה, כאשר הרוחות קרות נשבו, היצור ששמר על האש הלך להעיר את האחרים.
"תתעורר! תתעורר!" הוא קרא "לך לשמור על האש, אני רוצה כבר לישון!"

הקויוט שב ליערות ואסף את חיות היער האחרות. הוא הסביר להן את תוכניתו וכולם הסכימו לעזור.

למחרת כאשר יצור האש הלך להעיר את השני, הקויוט היה כבר מוכן. "קום, התעורר" קרא יצור האש "קר לי. לך לשמור על האש!"

באותו רגע הקויוט פרץ לתוך המחנה, חטף חתיכת אש בוערת ורץ אתה במדרון ההר. יצורי האש קפצו על רגליהם ובזעקות כעס רצו אחריו.

הם כמעט והשיגו אותו, אך בדיוק באותו רגע הוא זרק את חתיכת האש. היצורים יכלו רק לגעת בקצה זנבו, אך גם זה הספיק כדי להלבין אותו. מאז זנבות כל הקויוטים מסומנים בלבן.

את חתיכת האש הנופלת תפס הסנאי. הוא רץ דרך צמרות העצים והחזיק את האוצר על גבו. הסנאי היה אמיץ מאוד. האש הייתה חמה וצרבה אותו עד שזנבו התכופף מעל גבו. מאז כך נראים הזנבות של כל הסנאים.

בדיוק כשיצורי האש עמדו להשיג את הסנאי, הוא זרק את האש אל הדביבון שרץ על פני האדמה, מהיר כמו ברק. הוא רץ אנה ואנה אך יצורי האש בכל זאת נגעו בו ומאז יש לו סימנים על הגב.

הדביבון זרק את האש לצפרדע, אך יצורי האש תפסו מיד את הצפרדע בזנבה. הם כבר כמעט ומחצו אותה, אך הזנב שלה נשבר והיא יכלה לקפוץ משם חופשית. מאז לצפרדעים בוגרים אין יותר זנבות.

הצפרדע זרקה את האש לעץ. את העץ ניתן היה לתפוס בקלות, אבל הוא סירב להחזיר את האש. יצורי האש ביקשו והתלוננו, צעקו ורטנו, הכו בעץ ודקרו בו בסכיניהם, אך העץ לא נכנע.
בסוף הם הלכו חזרה להר, מתייפחים ורוטנים כל הדרך.

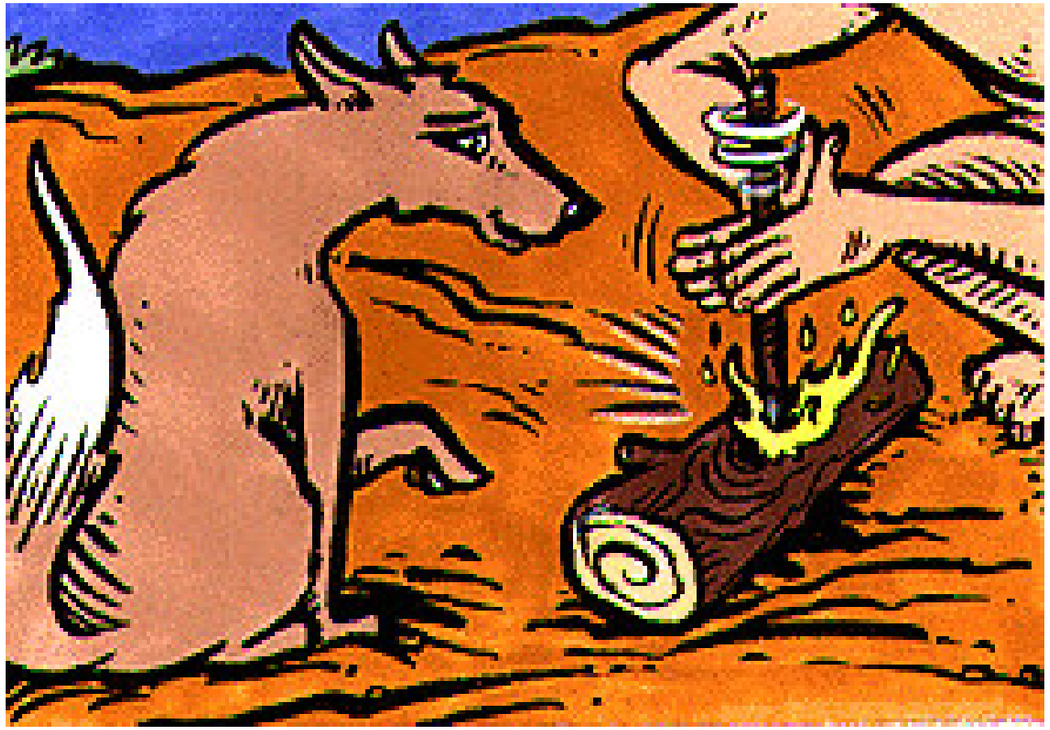

העץ לא רצה להחזיר לקויוט את האש, אבל הקויוט היה הרי חכם מאוד
וידע איך להוציא אש מהעץ.
הוא הראה לאדם שאפשר לקחת שתי חתיכות עץ ולשפשף זו בזו כך
שהאש תראה את עצמה.
האדם הודה מאוד לקויוט ומאז הוא לא דואג לקור בחודשי החורף
הצוננים.